

sondrede Standpunkt (Tiemroth: Nei!). Det ærede Medlem har, høre vi, ingen Tilbøielighed dertil, men saa vil jeg ønske, at han havde sagt det reent ud. Men jeg for min Part sætter mig imod, at vi give det, som grundlovsrædsfugt for Diebliffet hører os til, over til de fælles Anliggende, thi, naar vi holde fast derpaa, saa have vi Coloniernes hele Bestyrelse. Naar det ærede Medlem samstemmede med os deri, stod han paa et mere defineret Standpunkt, men ligeoverfor det definerede Standpunkt ligger der et Skridt fra Regjeringens Side, som vi enten have at afvise ved Tausshed, det vil sige, ved at forkaste Loven, eller at modtage paa en saadan Maade, at vi gjøre det vanskeligt for Regjeringen at gjøre den Anskuelse gjældende, som ligger i Regjeringens Lovudkast. Den, som vil bekæmpe den Anskuelse, der ligger i Regjeringens Lovforslag, han taber sit bedste Standpunkt, naar han blot siger Nei, og han vinder et langt bedre Standpunkt, naar han forsøger paa at definere, hvad der i den særlige Grundlov er forstaaet ved særlige Anliggende. Det ærede Medlem kan ikke sige, at det skulle vi ikke gjøre; det er vor Pligt at gjøre det. Det ærede Medlem har sagt: Indre Anliggende for Colonierne gives ikke, men derved er han dog ikke kommen videre, end at han bebrejder os, at vi have sagt, der gives indre Anliggende, uden at vi have godtgjort det; men, naar han siger, at de ikke gives, saa forekommer det mig, at han har fremført denne Paastand, uden at have godtgjort den. (Tiemroth: Jo, jeg har godtgjort det!). Ja, jeg skal dog forsøge paa at godtgjøre, om der dog ikke kunde være Anliggende, som ikke kunne siges at være indre Anliggende. Maa jeg spørge det ærede Medlem, falder han det her i Danmark et indre

Anliggende, naar vi forhandle med Udlandet om Krigsbegivenheder? det troer jeg knap, at det ærede Medlem vil gjøre. Lad os lægge Mærke til, at det ærede Medlem ikke benægter det; men det, som ligger i den coloniale Stændommelighed, det er, at den coloniale Regjering kan komme til, uden at kunne faae Ordre eller Instruxer fra Moderlandet, at have med Krigsbegivenheder at gjøre. Her er altsaa et positivt ydre Anliggende tilstede ved Colonierne, paa Grund af deres affondrede Beliggenhed og hele deres nærværende Forfatnings Bestaaenhed. Men, naar det maa indrømmes, at det er et ydre Anliggende, troer jeg, at det ærede Medlem ikke kan benægte, at det er den simple Analogie, naar man paaftaaer, at Retstilstanden i Colonierne er et indre Anliggende, og det et indre Anliggende i saa nært Slægtskab med Moderlandets, at det absolut er knyttet til den øverste Domstol her i Landet, og kun har Underinstanterne derovre; den hele coloniale Lovgivning har, om den ikke er den samme, dog sin Rod i vor hele Lovgivning, og den skal have sin Betræftelse herfra, for at faae sin Gyldighed. Jeg troer derfor, at det ærede Medlem maa indrømme, at der i Colonierne baade findes ydre og indre Anliggende. Naar vi nu skulle sondre de indre og ydre Anliggende i Colonierne i Henhold til vor Grundlov, saa er den simpleste Vej, vi kunne gaae, at søge dem i de Analogier, som bestaae for vort eget Land. Dersom vi nu i den Udfondring, vi have gjort, havde mødt en bestemt Modstand fra Regjeringens Side, saa stillede Sagen sig anderledes. Det ærede Medlem har rigtignok undertiden ladet, som om han i et af Bilagene har fundet en saadan Modstand, men det er meget vist, at han ikke kan finde den.